

VOICA THEODORU

EL TANGO

Roman de dragoste

WWW.CORES.NET

PREFAȚĂ

Aș fi vrut să vă spun despre *El Tango* că e o poveste de dragoste, doar că e mai mult decât atât! E o frântură din viața, atât de scurtă, încât nu știu nici acum dacă a fost povestea mea sau a altcuiva, și atât de intensă, încât clipele au acoperit parcă ani... *El Tango* a fost o realitate asemănătoare cafelei pe care italienii o numesc *caffè ristretto*. A fost esență! O bei dintr-o gură ca pe shot și tăria ei te revigorează pentru întreaga zi, trezindu-te în următoarea cu același dor să-i simți aroma. *El Tango* e o poveste de dragoste, dar mai ales o poveste de viață, de întâlniri cu Dumnezeu, cu cocaina, cu iubire absolută, cu muzică și trabucuri cubaneze, cu tangou argentinian și kalașnikov... *El Tango* pentru voi va fi o poveste... pentru mine o așchie din crucea vieții!

Am scris-o așa cum am trăit-o: pe nerăsuflăte! Nici acum nu știu dacă am trăit-o într-adevăr sau am visat că am trăit povestea asta. Oricum ar fi, sunt sigură că la finalul cărții veți avea certitudinea ce a fost: vis visat sau vis trăit!

Și celor ce îmi vor spune că a fost vis, le spun că e realitate, iar celor ce vor recunoaște realitatea, le spun că a fost un vis frumos de iubire între o europeană și un bărbat bănuț de ea că face parte dintr-un cartel al drogurilor din America Latină.

El Tango nu e fragment de viață, ci însăși viața cu fabulosul și derizoriul ei, cu bucurii, dureri, victorii și înfrângeri. Dar mai presus de orice, *El Tango* e iubire!

Zgârie-nori ce strivesc cerul, părând că sora mai bogată, America de Nord, și-a dăruit din zestre Americii Centrale... Indieni cu arta lor expusă pe tarabe sărăcăcioase și mall-uri luxoase... Aer umed, greu, irespirabil și cer pâcios... Oameni amestecați ca și când Africa, India, Asia, Europa i-ar fi exportat pe cei mai urâți aici... O întreagă babilonie!

Căuta în ea resurse să-i placă. Eva căuta în memorie, în cărțile lui García Márquez poezia și o regăsește într-un final în Casco Viejo¹ cu baruri tipice unde mojito, margarita și muzica bună o redau visului împlinit. Case superbe în nuanțe pastel, corăi, bleu stins, gălbui, toate cu coloane albe, cu flori, o duc în paginile unei Americi Latine cu bogați prin ferestrele cărora iese mirosul de trabuc pe ritmuri de tango argentinian.

Venise de două zile. Deși ieșise dintr-o relație, fostul iubit luase în timp ce erau împreună bilete pentru a-și deschide o afacere într-o țară din America Centrală. Se baza pe ea că

¹Centrul Vechi

vorbea spaniola. Acum erau despărțiți de mai bine de două luni, timp în care amândoi și-au văzut de viețile lor fără a-și trimite măcar un mesaj. Cu cinci zile înainte de data plecării primise un telefon de la el în care o întreba dacă mai merge. Eva îi spusese „da” fără nicio ezitare și așa ajunsese aici. Plecaseră doi străini, uneori ce se comportau ca doi prieteni, alteori însă din el răbufneau frustrări și avea tendința să încalce normele înțelegerii. Conveniseră că pleacă strict ca amici, fără alte conotații. El pentru negoț, ea pentru tot ce înseamnă artă... Lume și lumi... Pâclă și beton... Pacific și incași... Dor de cunoaștere... Dar dorința lui era mai presus de cuvântul dat și atunci izbucneau conflictele. Eva făcea eforturi să asculte presupunerile lui în ale afacerilor, în timp ce trăia viața exterioară la care avea acces până dincolo de ușile caselor unde intra imaginar închipuind povești. Voia să intuiască cum trăiește barmanul sau șoferul de taxi sau milionarul pe sub ferestrele căruia trecea atrasă ca un magnet de mirosul aspru de trabuc... Stăteau la un hotel de patru stele, dar nu era nicidecum cel din pozele postate de agenția de turism. Era un frate mai sărăcăcios, cu care Eva nu vibrase deloc. Nu avea balcon și nu se deschideau ferestrele, fapt ce-i crea Evei un neplăcut sentiment de claustrofobie. De pe fereastra camerei se vedea însă catedrala. Așa ajunsese acum la slujba de

duminică într-o catedrală gotică cu dantelărie în piatră în exterior și de un alb viu, imaculat până la stridență. Intră. Băncile sunt pline, semn că oamenii săraci sunt mai aproape de Dumnezeu. Își amintește o zicală pe care i-o spunea bunica ei, când exemplifica nemulțumirile din familiile celor bogați: „Cămașa săracului, cămașa fericitului.” Pentru că cei ce nu aveau prea mult știau să se bucure de orice. Simte o vibrație unică și aici, la capăt de lume, înțelege de ce admira Ava catolicii. (Ava era fiica Evei și proiecția ei din trecut în viitor.) Nu stătea nimeni în picioare, astfel că disconfortul oboselii nu te putea sustrage de la esențialul slujbei. Era spațiu și predica se auzea clar. Era altă acustică față de bisericile ortodoxe unde stăteau în picioare, înghesuiți într-un perimetru restrâns, fapt ce în loc să atragă lumea către lăcașul sfânt, făcea credincioșii să sară peste liturghiile de duminică. Sorbea acum lumea asta despre care crezuse că există așa doar în cărți, filme și emisiuni. Și chiar văzându-i lângă ea, nu avea capacitatea de a înțelege sărăcia atât de pregnantă. Bărbații purtau cămăși albe și pantaloni albi sau negri, ele purtau orice... Erau multe cupluri tinere... săraci toți... curat îmbrăcați... Stătuseră neclintiți până la terminarea slujbei... În dreapta era o cruce imensă cu un Iisus răstignit, iar acolo, în genunchi, oamenii scriau

biletele cu dorințe pentru a fi îndeplinite... Acum percepea sărăcia lor și ea se rostogolea în lacrimi libere pe obraji ei...

– Non llores, guapa, non llores. El Señor ayuda a todos... solo dale gracia y dile que quieres¹... îi spune o negresă bătrână în timp ce o mângâie părintește pe păr.

Eva îi mulțumește în șoaptă și se așază cu genunchii sprijiniți de pedestalul de la baza crucii vrând să scrie un bilețel să-l pună lângă celelalte. Își dă seama atunci, ca și în fiecare secundă a vieții ei, cât de bun fusese El Señor cu ea. Ce să-și dorească? Trăia într-o țară superbă, cu ceruri clare, cu soare și ploi, cu cea mai variată vegetație, cu cele mai frumoase primăveri și cele mai colorate toamne... Era așa cum era și îi fusese mereu atât de bine! Eva putea doar să mulțumească. Primise mereu mai mult decât a cerut. Totuși, având în vedere că erau tensiuni, Eva se roagă să se întâmple un miracol să aibă o vacanță frumoasă. I se părea absurd să vină până la capătul lumii pentru un fiasco. A cerut și pentru toți oamenii ăia cu care a împărțit același acoperământ în rugăciune, să trăiască măcar o zi din viață fără griji... Iar pentru negresa bătrână ce i-a șters lacrimile, neștiind că plânge durerea lor, nu a ei, a cerut liniște eternă aici... și dincolo...

¹Nu plânge, frumoaso, nu plânge. Domnul îi ajută pe toți... doar mulțumește-i și spune-i ce dorești.

*

Patru dimineăta. E încă întuneric. Vreo cinci ore până poate fugi în povestea ei, în Casco Antiguo, pe străzile înguste, pietruite, unde în aerul cald reface povești citite demult. Aici, între vile luxoase, se simțea acasă. Avea deja un bar preferat unde mergea să bea o margarita cu propriile ei gânduri... Făcuse un compromis pe care și-l asuma, la fel cum își asumase opțiunea pentru libertate în viață. Nu se plângea, deși îi era greu uneori. De ce să se plângă? La început familia abia ar fi așteptat un moment de slăbiciune al ei s-o sfărtece în judecăți. Era mai simplu s-o arate cu degetul acuzării, decât s-o ajute. Îi întorseseră viața pe toate fețele crezând că știu tot despre ea. Ar fi știut tot ei și cum să i-o facă, dacă ea ar fi permis asta. Dar Eva era total detașată de presupunerile lor despre ea. Chiar o amuzau uneori, căci ce-și imaginau ei nu avea nicio legătură cu cine era ea în realitate. Nimeni nu o cunoștea pe Eva înafara Avei. Toți caracterizau reflecția ei în oglinzi poliedrice, gândea în timp ce pașii mergeau singuri spre aceeași străduță. O ajutaseră de fiecare dată când îi solicitase și Eva le era recunoscătoare, dar tot de fiecare dată, într-un fel sau altul, nu uitaseră să puncteze așa-zisele „greșeli” din viața ei. La început o rănea neputința lor de a înțelege că ea e „altfel”, dar după ce

a făcut o sinteză a vieților lor și a vieții ei, a înțeles că ea trebuia să mulțumească Cerului pentru fiecare alegere făcută... Căci ele constituiau dalele ce au construit alea pe care Eva a pășit mereu spre fericire. Fericirea pentru fiecare e reprezentată de alte valori. Pentru unii înseamnă glorie și bani, pentru alții doar bani, pentru mulți o familie unită și stabilă financiar, pentru Eva libertate și iubire. Și timp! Și Evei îi plăceau banii, dar nu atât de mult încât să-și vândă timpul. Ca atare, prefera să plătească cu seninătate prețul lipsei lor de multe ori. Eva călătorea. Eva nu cumpăra mașini! Cumpăra clipe de vis în țări îndepărtate... Pentru ea astea erau bogățiile. Eva își arsesese etapele vieții în timpul lor. Trăise acum. Nu mâine, nu ieri. Eva știa să trăiască acum. De-aia nu avea mari regrete. Evident că simțea discuțiile din spatele vieții ei făcute de atâția perfecți analiști care își rataseră ori timpul iubirii, ori al călătoriei ca să mai facă un zid în plus sau să mai ia o vază pe care să o spargă la mutatul într-o casă la munte sau la mare, sau pur și simplu mai mare. Îi știa bine pe ăștia cu case pline și vieți goale sau anoste. Niciodată nu și-ar fi dat problemele ei pe problemele lor. Știa sigur că e așa cum spunea Paler: „Dacă fiecare și-ar scoate problemele în fața porții, te-ai duce și ți-ai lua grămada ta înapoi.” Eva nu voia să trăiască că alții și nici nu a trăit. Și-a construit drumuri pe care au călătorit inima și sufletul ei. Doar

picioarele ei au pășit pe drumuri construite de alții... Evident că ai ei au iubit-o necondiționat, și cu toate micile nemulțumiri pentru stilul ei nomad, deloc potrivit cu optica de familie prin tradiție bine ancorată în eternitate pe care o aveau și părinții și fratele, i-au acceptat cu timpul cu dragoste zborurile, nevrând niciodată să-i taie aripile, dimpotrivă, construindu-i porturi și aeroporturi de unde să decoleze și unde să aterizeze sau să ancoreze. Pentru că învățaseră să o iubească pe Eva care era, nu pe cea care ar fi vrut ei să fie. Și Eva făcuse din sufletul ei un altar în care fiecare membru al familiei ei era icoană sfântă... și nu-i judeca pentru cum era judecată, căci tot vorba lui Paler... „Avem timp să-i judecăm pe alții și să ne absolvim pe noi înșine.” Își admira mama și cumnata, tatăl și fratele, pentru că ei patru clădiseră permanenta și marea bază aeriană de unde ea decola să se întâlnească cu sine însăși în alte dimensiuni. Eva îi admira tacit pentru putințele lor de a fi, așa cum ea nu și-ar fi dorit nici o secundă să fie! I se părea că au ceva din statornicia țaranului din cărțile autoarei ei preferate. Țăranii aia din zonele inundabile de li se surpau casele, dar nu s-ar fi dezrădăcinat să plece. Mai bine luați de ape decât rupți de pământurile lor. Familia ei îi dădea un dulce sentiment de nemurire pentru care ea îi purta o infinită recunoștință. Cu toate astea, nici ei nu erau familia pe care și-ar fi dorit-o Eva...